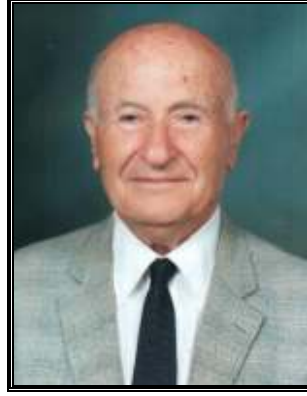

Mustafa Sıtkı ERKEK ile Röportaj

Okulumuzu yaptıran hayırsever Mustafa Sıtkı Erkek beyefendiyle İstanbul'daki evinde sıcak ve samimi bir görüşme gerçekleştirdik. Kendisine okulumuzla ilgili birkaç soru yönelttik. Bizlere böyle bir okul bıraktığı ve bizimle ilgilendiği için kendisine teşekkür ediyor, sıhhatli bir ömür diliyoruz.

Birkaç yıldır Taşköprü' ye gelemediğinizi biliyoruz her şeyden önce bize sağlık ve sıhhatinizden bahsedebilir misiniz?

Şimdi bizim Taşköprü'de bu yaşa gelmek kolay değil. Ben bu günlerde Amerika'dan ameliyattan geldim. Onun için merdivenden çıkarken, dönerken bacaklarım ağrıyor içinden çıkamıyoruz.

Yaşınız kaç, öğrenebilir miyiz?

Doksan bir (91)

Bazı ilaç patentlerinin size ait olduğunu biliyoruz. Bunlar nelerdir? Hala üretiliyorlar mı?

Evladım! Şimdi bunları üretiliyoruz iki fabrikayla Cumartesi, Pazar günleri mütemadiyen onlarla uğraştık. Bu arada bizi Gülhane'ye çağırdılar.

Bizim de içinde okuduğumuz okulu niçin yaptırınız? Niçin meslek lisesi?

O zaman oralarda bir meslek lisesi vardı. Biz de İlaçlardan gelen para ile okulun ham maddelerini aldık, onları yaptırarak derken o iş yürüdü o arada talebelerimiz var, orada onlarla birlikte işi yürüttük.

Neden Taşköprü'ye yaptırınız?

Şimdi benim doğup büyüdüğüm yer Taşköprü. Onun için Taşköprü'ye elimizden geldiği kadarıyla yaptık. Neler geldi neler geçti. Zaten kendi başımıza yaptık. Hiç bir yerden yardım falan almadık.

Yeni yatırımlar düşünüyor musunuz?

Şimdi benim yaşım geçti ama kismet olursa bayanlar için yemek yapma, çocuk bakma gibi kurslar düzenleyebiliriz. Bayanların hayatını kolaylaştırmak için yapabilirim.

Bize öğrencilik hayatınızdan bahsedebilir misiniz?

Taşköprü'de olan büyük bir yangından dolayı 1921 senesinde 800 ev 300 dükkan yandı ve biz de onlar içerisindeydik. Onun için ağabeyim Erzurum'da öğretmenlik yapıyordu. Biz de oraya gittik. Orada liseyi bitirdim. Ondan sonra üniversite sınavına girdim ve ben, babam da yaşlı olduğu için babama bakmak lazım oldu ve İstanbul'a geldik. O zamanlarda Yahudileri Avrupa'dan çıkarıyorlardı. Onlardan hocalar Türkiye'ye geldiler o zaman eczacılık üç sene idi. Onlar orada çalıştılar. Doktor ve diğer bölümlere ayrıldılar. O zamanlarda maddi imkanımız yoktu. O zaman askerliğe müracaat ettim. O zamanda eczacılığa diploma gelmiyor. Geldi mi gelmedi mi bekledik. 15 yıl sonunda geldi orada üniversiteyi bitirdim. Sonra beni Gülhane'ye staja aldılar. Ondan sonra beni Gülhane'de asistan yapmışlar. Beni çağırdılar sonra mezun oldum. Çok sıkıntılı günler geçirdim. Sonra beni askere çağırdılar. Oradan da binbaşılığa yükseldikten sonra ben ayrıldım. Boş durmadım, eczacılık mesleğim olduğu için tekrar mesleğime döndüm.

Okulumuzdaki gelişmelerden memnun musunuz?

Hayır değilim. Çünkü ben o spor salonunu öğrenciler kahveden ve çay ocaklarından yani kötü alışkanlıklarından uzak durmaları için, orada spor yapmaları için yaptırardım. Ama düzgün kullanamıyorlar. Bir de yurttaki öğrenciler kendi malları gibi değil de başkasının malıymış gibi kullanıyorlar. Hiç bir şeyin kıymetini bilmiyorlar. Onlardan ben de gelecek nesiller de şikayetçi olacağız.

Öğretmen ve öğrencilerimize söylemek istediğiniz bir mesaj var mı?

Okulu, spor salonunu ve yurdu çok temiz ve düzenli ve ahlaklı kullanmalarını istiyorum. Çünkü orası ne benim malım ne de onların malı. Gelecekteki nesillerimizin malıdır.

Hazırlayan: Hüseyin CANPOLAT - 9E